

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL IAȘI
SECȚIA CIVILĂ
DECIZIE Nr. 18/2012

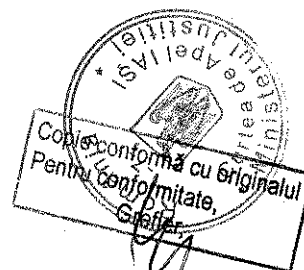
Ședința publică de la 15 Februarie 2012

Completul compus din:

Președinte : Anca Ghideanu

Judecător : Claudia-Antoanela Susanu

Grefier : Dana Gherghievici

Pe rol judecarea cauzei civile privind pe apelant STATUL ROMÂN PRIN MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE - REPREZENTAT DE D.G.F.P. IAȘI și pe intimat RAMEDER IOAN, având ca obiect legea 10/2001, apel declarat împotriva sentinței civile nr. 1324 din 14.06.2011 pronunțată de Tribunalul Iași.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu se prezintă părțile.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, din care rezultă că în termenul de amânare a pronunțării cauzei au fost depuse la dosar concluzii scrise din partea intimatului Rameder Ioan.

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din 30 ianuarie 2012, susținerile părților prezente fiind consemnate în încheierea de ședință din aceea zi, care face parte integrantă din prezenta încheiere și față de cererea de amânare a pronunțării cauzei formulată de reprezentanta apelantei, pentru a depune la dosar concluzii scrise, instanța amână pronunțarea cauzei la data de 06.02.2012 și din lipsă de timp pentru deliberare, amână pronunțarea cauzei la data de 13.02.2012 și apoi pentru data de astăzi, când :

CURTEA DE APEL

Asupra apelului civil de față, reține următoarele:

Prin sentința civilă nr. 1324 din 14 iunie 2011, Tribunalul Iași, Secția civilă a respins excepțiile inadmisibilității acțiunii și lipsei calității procesuale pasive a pârâtului.

A fost admisă acțiunea formulată de reclamantul Rameder Ioan în contradictoriu cu pârâtul Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice reprezentat de D.G.F.P. Iași.

A fost obligat pârâtul să plătească reclamantului suma de 619.236 lei cu titlu de despăgubiri reprezentând contravaloarea imobilului situat în Iași, str. Lăpușneanu nr. 19, compus din construcție demolată - în suprafață de 375 mp și teren în suprafață de 417 mp - preluat abuziv de Statul Român în perioada comunistă și suma de 3650 lei cu titlu de cheltuieli de judecată (onorar avocat și expert).

Pentru a se pronunța astfel, tribunalul a reținut - în ce privește excepția inadmisibilității acțiunii, motivat de faptul că în litigiile având ca obiect despăgubiri bănești reclamantul trebuia să se judece în contradictoriu cu alte instituții (unitatea deținătoare și primarul unității administrativ teritoriale) - că aceasta este neîntemeiată, deoarece, pe de o parte, în cadrul concursului dintre legea internă - Legea nr. 10/2001 - și art. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 la Convenția Europeană are prioritate Protocolul Adițional la Convenție (art. 20 alin. 2 din Constituție), iar pe de altă parte reclamantului i s-ar îngădi exercitarea dreptului vizând accesul liber la justiție prevăzut expres de dispozițiile art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția Europeană a Drepturilor și Libertăților Omului.

Tribunalul a constatat că nici excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtului nu este întemeiată, întrucât, pe de o parte, cantitatea procesuală pasivă a pârâtului corespunde calității de uzurpator al bunului imobil preluat abuziv de stat în perioada regimului comunist, negând proprietarilor inițiali atributul drepturilor lor de proprietate asupra acestuia, iar pe de altă parte, potrivit art. 3 pct. 81 din R.O. nr. 34/2002, „Ministerul Finanțelor Publice

reprezintă Statul, ca subiect de drepturi și obligații în fața instanțelor, precum și în orice alte situații în care acesta participă nemijlocit, în nume propriu, în raporturi juridice, dacă legea nu stabilește în acest scop un alt organ”.

Din interpretarea textului citat reiese că regula în materia reprezentării Statului Român în instanță este aceea că statul este reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice și numai cu titlu de excepție atunci când în anumite raporturi juridice legea stabilește un alt organ în scopul reprezentării statului, de acesta din urmă.

În cauză, se aplică regula și nu excepția, deoarece acțiunea introdusă de reclamant nu are ca temei legal Legea nr. 10/2001 sau Legea nr. 247/2005, ci prevederile art. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 la Convenția Europeană, care face parte din dreptul intern, iar pentru reprezentarea în judecată în cadrul unei asemenea acțiuni legea nu prevede ca statul să fie reprezentat de un alt organ.

Pe fondul cauzei, tribunalul a reținut că reclamantul Rameder Ioan a investit instanța cu o acțiune în pretenții, solicitând obligarea pârâtului Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, reprezentat de D.G.F.P. Iași la plata sumei de 619.236 lei, (potrivit precizărilor făcute de reclamant) cu titlu de despăgubiri reprezentând cota de ½ din contravaloarea imobilului - construcție demolată și teren preluat abuziv de stat în perioada comunistă.

Instanța a reținut că prin Dispoziția nr. 1740/6.08.2008 emisă de Primarul municipiului Iași (dată în completarea art. 1 din Dispoziția nr. 2153/2006) a fost respinsă cererea de restituire în natură a imobilului situat în Iași, strada Lăpușneanu nr. 19, dispunându-se acordarea către reclamant de măsuri reparatorii prin echivalent (constând în despăgubiri bănești în condițiile legii speciale), dar până în prezent acesta nu a obținut nici un fel de despăgubire.

Dispoziția emisă a urmat procedura administrativă prevăzută de Legea nr. 10/2001 și Legea nr. 247/2005, iar în prezent - potrivit adresei comunicate instanței de Instituția Prefectului județului Iași la termenul de judecată din 6 iunie 2011 - dosarul se află la această instituție înregistrat sub nr. 22428/24.09.2010 urmând a se exercita controlul de legalitate asupra Dispoziției nr. 2153/29.10.2006 modificată prin Dispoziția nr. 1928/26.07.2010 emise de Primarul municipiului Iași, după care va fi înaintat la Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților.

De asemenea, din ambele dispoziții emise (din 2006 și din 2008), instanța a reținut că reclamantul este îndreptățit la repararea prejudiciului cauzat prin preluarea de către statul român a bunului proprietatea acestuia, având astfel un drept de creanță împotriva lui, drept garantat și de art. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

Cu toate acestea, dreptul reclamantului nu a fost respectat, întrucât de la momentul recunoașterii sale au trecut 4 ani de zile, în care el nu a fost realizat; mai mult, nu există nici o garanție că el este susceptibil de executare într-un termen scurt.

Tribunalul a avut în vedere și jurisprudența Curții de la Strasbourg, care a statuat în mod frecvent nefuncționalitatea Fondului Proprietatea (cauza Faimblat împotriva României, cauza Viașu, Deneș contra României) dar și numeroasele decizii pronunțate împotriva statului român, care a fost obligat în mod direct la despăgubiri reprezentate de valoarea actuală de circulație a imobilului.

Prin urmare, neplata despăgubirilor până în prezent constituie o ingerință în dreptul reclamantului la respectarea bunurilor și chiar dacă ingerința era prevăzută de lege și servea unei cauze de utilitate publică, tribunalul a considerat că s-a distrus echilibrul just dintre protecția proprietății reclamantului și cerințele interesului general, acesta suportând o sarcină specială și exorbitantă.

În consecință, se impune valorificarea concluziilor raportului de expertiză dispuse în cauză, în sensul acordării despăgubirilor calculate potrivit standardelor internaționale de evaluare.

Împotriva sentinței a declarat apel pârâtul Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, reprezentat de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Iași.

În motivarea apelului, se arată că într-adevăr acțiunea reclamantului nu are ca temelie legal prevederile Legii nr. 10/2001 sau a Legii nr. 247/2005, însă în baza dispozițiilor legale speciale a solicitat reclamantul despăgubiri, care i-au fost recunoscute de instanța competentă - Primarul Municipiului Iași - care a emis Dispoziția nr. 26.000/22.2006, propunând în temeiul dispozițiilor Legii nr. 247/2005 acordarea de despăgubiri autoare reclamantului, motiv pentru care per a contrario, conform principiului de drept potrivit specialului derogă de la general - specialia generalibus derogant - în cauză trebuie aplicate dispozițiile speciale și nu cele generale.

Pentru aceste motive, consideră pârâtul că acțiunea ar fi trebuit să indice în contradictoriu cu instituțiile care au atribuții stabilite de legile speciale să acorde despăgubirile solicitate de reclamant, întrucât astfel s-ar asigura un cadru procesual corect și obiectiv, instanța având posibilitatea să cunoască motivele pentru care nu au putut fi acordate despăgubirile până în prezent și stadiul în care se află dosarul.

Statul Român susține că prin admiterea acțiunii reclamantului instanța practică a creat un al doilea titlu pentru reclamant, pentru aceeași creanță, motiv pentru care consideră că acțiunea reclamantului în contradictoriu Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice este formulată în contradictoriu cu o persoană lipsită de calitate procesuală pasivă și trebuie respinsă pentru aceste motive.

Apelantul învederează că prima instanță a dat dovadă de părtinire în motivarea respingerii excepției inadmisibilității acțiunii, în primul rând pentru că Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice nu poate răspunde în calitate de pârât în cauza de față pentru acordarea despăgubirilor solicitate de reclamant, prin Legea nr. 247/2005 fiind stabilite alte instituții competente să acorde aceste despăgubiri.

În acest sens, pretinde apelantul că reclamantul nu a depus vreo dovadă din care să reiasă este motivul pentru care nu i-au fost acordate despăgubirile sau să indice motivul pentru care a renunțat la dosarul format inițial ori dacă pârât la data formulării acțiunii s-a mai adresat vreodată instituției competente să îi acorde despăgubiri și a primit un răspuns negativ, motiv pentru care s-ar putea concluziona că a stat în pasivitate fiind lipsit de interes. Faptul că nu a primit despăgubiri nu înseamnă rea-voință sau ineficiență a sistemului.

Statul Român susține că motivarea instanței referitoare la imposibilitatea reclamantului de a obține despăgubiri pentru imobilul deținut prin procedura oferită de legile speciale, respectiv de Legea nr. 247/2005, nu este întemeiată. Cu privire la acest aspect este de reținut că listarea Fondului Proprietatea la Bursa de Valori București reprezintă evenimentul anului pentru piața de capital din România, investiția în acțiuni aducând un profit de până la 60% în anul 2014, conform estimărilor.

În ceea ce privește acordarea despăgubirilor materiale, apelantul critică acordarea sumei de 619.236 lei reclamantului, tribunalul apreciind că sunt suficiente concluziile raportului de expertiză tehnică judiciară cu privire la stabilirea valorii imobilului a cărui contravaloare este pretinsă.

Arată Statul Român că raportul de expertiză tehnică judiciară reprezintă o analiză superficială a imobilului supus evaluării, cu erori grave, vădit părtinitoare, bazată pe supoziții ale expertului, care nu își găsesc locul într-o astfel de analiză ceea ce nu face decât să conducă la o evaluare netemeinică, motiv pentru care s-au formulat obiecțiuni, de care instanța nu a ținut seama.

Întrucât expertiza efectuată în cauză nu se raportează la situația reală, solicită apelantul ca - în cazul în care nu constată nădăjduirea efectuării acestor demersuri - în temeiul dispozițiilor art. 295 alin. 2 Cod procedură civilă să se dispună refacerea expertizei tehnice administrată de prima instanță, deoarece reclamantul a solicitat despăgubiri în temeiul unor legi speciale și nu face dovada finalizării procedurii sau a unui refuz nejustificat, ba dimpotrivă din actele depuse reiese clar că Primăria Municipiului Iași a propus acordarea de despăgubiri prin echivalent.

Apelantul învederează că rolul activ al judecătorului și formarea convingerii sale cu privire la motivele acțiunii sunt conținute de art. 129 alin. 5 Cod procedură civilă. Din economia acestui text rezultă că instanța are obligația de a administra un probatoriu pertinent

și concludent, în vederea determinării justetei și temeiniciei cererilor formulate în justiție, fiind necesară în acest sens parcurgerea procedurilor specifice și, în nici un caz, hotărârea nu poate fi influențată numai de susținerile părților, ci mai ales de dovezile depuse în cauză.

În context, arată apelantul că principiile independenței și imparțialității instanțelor și a judecătorilor sunt pietrele de fundament ale motivării și legitimității funcției judiciare din România, ca în orice stat de drept. Independența fiind o noțiune divizibilă, este indispensabil, pentru o bună justiție, ca magistratul să fie independent și imparțial în raport cu oricine, instituție sau persoană. Prin urmare, simpla afirmație referitoare la existența unui prejudiciu nu îndreptățește reparația prin echivalent bănesc, atât timp cât nu se administrează un probatoriu apt a demonstra că echivalentul bănesc pe care l-a solicitat reclamantul este cel potrivit sub aspectul quantumului, cu paguba invocată și, mai ales, că prin hotărârea evocată s-a produs un prejudiciu.

Statul Român pretinde că instanța nu a ținut seama de faptul că imobilul al cărui echivalent se solicită pe calea acestei acțiuni a mai fost revendicat de la Statul Român în baza altor dispoziții legale speciale, cum ar fi Legea nr. 10/2001 și instanța - în virtutea aceluiași rol activ - avea obligația de a cerceta dacă aceasta a mai primit despăgubiri în temeiul Legii nr. 18/1991, Legii nr. 247/2005, Legii nr. 1/2000 sau altor acte normative speciale. Reclamantul - având deschise alte căi, nefinalizate din motive pe care nu le precizează, pentru acordarea despăgubirilor solicitate - avea totuși obligația de a face dovada că s-a adresat instituțiilor competente în temeiul Legii nr. 10/2001 sau Legii nr. 247/2005, în vederea obținerii despăgubirilor solicitate. Obținând pe această cale o hotărâre judecătorească, în practică echivalează cu obținerea unui dublu titlu, ceea ce nu este legal.

Apelantul solicită și respingerea cererii reclamantului de acordare a cheltuielilor de judecată. Învederează că, potrivit art. 274 alineat 1 Cod procedură civilă, partea care a pierdut procesul poate fi obligată să suporte cheltuielile ocazionate de proces, însă pentru aceasta trebuie ca partea care a pierdut procesul să se afle în culpa procesuală sau, prin atitudinea sa în cursul derulării procesului, să fi determinat aceste cheltuieli.

O altă condiție care trebuie îndeplinită pentru a se acorda cheltuielile de judecată este ca partea care le solicită să fi câștigat în mod irevocabil procesul, ori situația de față nu se încadrează în această categorie. În cazul de față nu este îndeplinită nici una din aceste condiții, actele atacate de către reclamant fiind temeinic și legal întocmite.

În sensul celor arătate pretinde Statul Român că este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care, investită cu soluționarea pretențiilor la rambursarea cheltuielilor de judecată, în care sunt cuprinse și onorariile avocațiale, a statuat că acestea urmează a fi recuperate numai în măsura în care constituie cheltuieli necesare care au fost în mod real făcute în limita unui quantum rezonabil.

Apelul nu este motivat în drept.

Formulând întâmpinare intimatul-reclamant Rameder Ioan solicită respingerea apelului. El combate excepția lipsei calității procesuale pasive a Statului Român, arătând că a face aplicarea legilor indicate de apelant, atâta vreme cât obiectul judecății nu a fost întemeiat pe aceste acte normative, ar însemna o încălcare a principiului disponibilității procesului civil, prevăzut expres de art. 129 Cod procedură civilă, care prevede în ultimul alineat că judecătorii se pronunță exclusiv asupra obiectului cererii deduse judecății.

Intimatul susține că în raportul dintre Convenția Europeană și Legea internă nr. 10/2001 au prioritate dispozițiile convenționale, care au caracter de lege specială în raport de legea specială română de restituire, așa cum s-a precizat în Decizia nr. 33/2008 a Secțiilor Unite ale ÎCCJ.

În sprijinul acestei soluții, Rameder Ioan arată că a uzat de căile procedurale interne prevăzute de legile speciale de restituire și că, în urma parcurgerii fazei administrative prealabile, i s-a recunoscut dreptul la despăgubiri în condițiile Legii nr. 247/2005 - Titlul VII, printr-o dispoziție a Primarului municipiului Iași.

Potrivit jurisprudenței CEDO, consideră că este titular al unui „bun”, în sensul prevederilor convenției. Aceasta deoarece atunci când un stat contractant adoptă o legislație

care prevede restituirea totală sau parțială a bunurilor confiscate anterior, o asemenea legislație poate fi considerată ca generând un nou regim de proprietate, protejat de art. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 la CEDO în cazul persoanelor care îndeplinesc condițiile de restituire (vezi cauzele *Kerecky c. Slovacia*, *Broniowski c. Polonia* și *Viasu c. România*). Or, în privința sa acest drept la despăgubire a fost recunoscut de organele administrative implicate în faza prealabilă a procedurilor de restituire, respectiv de Primarul municipiului Iași, prin emiterea dispoziției nr. 261/03.02.2004.

Rameder Ioan învederează că, din momentul recunoașterii acestei drept de creanță patrimonială, având caracter cert, irevocabil și exigibil, împotriva Statului român, acest drept intră sub incidența noțiunii de „bun” în sensul art. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 la Convenția Europeană, iar nerestituirea imobilului neconstruit, până în prezent, în absența oricărei despăgubiri, constituie a ingerință în dreptul său de proprietate protegit de Convenția Europeană, ingerință pe care prima instanță a reținut-o motivat de absența îndelungată și nejustificată într-un termen rezonabil a oricărei despăgubiri.

În acest sens, arată intimatul că în practica CEDO - cauzele *Broniowski c. Polonia* și *Păduraru c. România*) s-a stabilit că atunci când principiul de restituire a proprietăților confiscate a fost deja adoptat de stat, orice incertitudine legislativă, administrativă sau legată de practicile aplicate de autorități este în măsură să genereze, atunci când persistă în timp și în absența unei reacții coerente și rapide a Statului o neîndeplinire din partea acestuia din urmă a obligației sale de a asigura beneficiul efectiv al dreptului de proprietate garantat de art. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 la CEDO.

În speță, susține Rameder Ioan că executarea oricărui reprezentând despăgubirile la care este îndreptățit este reglementată de Legea nr. 247/2005. Or, cu privire la funcționarea mecanismului de restituire instituit de această lege, este de observat că prezintă vicii majore, contrare prevederilor art. 6 din CEDO și art. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 la CEDO, deoarece legea nu prevede nici un termen până la care Comisia Centrală trebuie să stabilească cuantumul despăgubirilor și să emită Titlul de despăgubire, în baza căruia se atribuie prin conversiune acțiuni la Fondul Proprietatea.

Deși Legea nr. 10/2001 așa cum a fost modificată prin Legea nr. 247/2005 le oferă părților interesate atât accesul la o procedură administrativă cât și la o procedură contencioasă ulterioară, dacă este cazul, acest acces rămâne unul teoretic și iluzoriu, deoarece nu este în măsură să asigure într-un termen rezonabil plata unei despăgubiri în favoarea persoanelor pentru care restituirea în natură nu mai este posibilă.

Tot în acest sens, arată intimatul că a statuat Curtea Europeană și cu privire la funcționabilitatea Fondului Proprietatea, constatând că el nu funcționează în prezent într-un mod susceptibil de a fi considerat echivalent cu acordarea efectivă de despăgubiri (cauzele *Ruxanda Ionescu c. România*, *Faimblat c. România* și *Viasu c. România*). Prin aceste spețe s-a statuat, printre altele, că născărul născ de către instanțele Curții, de hotărâri care statuează încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 și de anumite cazuri a art. 6 din Convenție, precum și miile de dosare de restituire trimise către ANRP și care nu au fost tratate într-un termen rezonabil, demonstrează că mecanismul ales pentru restituirea bunurilor confiscate sau naționalizate de stat pe parcursul perioadei comuniste nu a fost pus în aplicare într-un mod compatibil cu art. 1 din Protocolul nr. 1 (*Viasu c. România*).

Rameder Ioan pretinde că atunci când Curtea Europeană constată o încălcare, statul pârât are obligația legală nu numai de a plăti persoanelor în cauză sumele alocate cu titlu de reparație echitabilă prevăzută de art. 41 din convenție, ci, de asemenea, de a alege sub supravegherea Comitetului de Miniștri măsurile generale și/sau, după caz, individuale, pe care să le includă în ordinea sa juridică internă pentru a pune capăt încălcării constatate și pentru a anula pe cât posibil consecințele acestei încălcări (cauza *Broniowski c. Polonia*). Se reține că, în condițiile în care statul nu a reacționat la timp și cu coerență în ceea ce privește problema de

interes general care o constituie ratificarea sau vânzarea imobilelor intrate în posesia sa în virtutea decretelor de naționalizare iar mecanismul de acordare a despăgubirilor prin intermediul Fondului Proprietatea nu se dovedește a fi în prezent funcțional, statul este răspunzător de indemnizarea reclamanților pentru prejudiciul suferit ca urmare a exproprierii terenului (cauza Pichiaru c. România).

Intimatul susține că a i se pretinde să aștepte în continuare derularea unor proceduri conform Legii nr. 247/2005, afectare puternică de incertitudine în privința duratei și finalității acestora, proceduri asupra cărora și nu are nici un control, după ce autoritățile au lăsat să treacă 9 ani fără a adopta măsuri concrete în vederea plății despăgubirilor la care este îndreptățit, echivalează cu a-i impune o sarcină excesivă și disproporționată, care încalcă justul echilibru care trebuie să existe între cerințele interesului general și imperativele respectării dreptului de proprietate, sarcină care este incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor sale, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la C.E.D.O.

Rameder Ioan învederează că, din momentul în care dreptul la despăgubire a fost recunoscut de toate autoritățile, statul ar fi trebuit să adopte rapid regulile care să permită exercitarea acestui drept. Pentru aceste motive, consideră că este admisibilă obținerea de despăgubiri direct pe cale judiciară, motivat de afectarea în mod substanțial a dreptului său prin procedurile de stabilire și acordare a despăgubirilor și de jurisprudența CEDO, obligatorie pentru instanțele naționale.

Reclamantul-intimat arată că există în continuare deficiențe majore în cadrul sistemului de despăgubire instituit de legea specială română nr. 247/2005, pe care statul nu le-a remediat până în prezent, prin măsuri concrete legislative și administrative, deși ele au fost indicate chiar de CEDO în Hotărârea pilot în cauza Maria Atanasiu c. România.

Rameder Ioan susține că deficiențele sistemului de despăgubiri instituit de legea specială nu au fost remediate în totalitate, astfel că, cel puțin în faza prealabilă emiterii titlului de despăgubire și conversiei de acțiuni, nu există fixat prin lege un termen rezonabil de soluționare a dosarelor de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor și nici proceduri adecvate și simplificate de repartizare și soluționare a dosarelor trimise spre evaluare și stabilirea despăgubirilor acestei autorități.

De asemenea, învederează existența unei alte bariere legislative semnificative în vederea executării creanței sale în ordinea juridică internă, barieră neînălăturată de apelant până în prezent, motivată de adoptarea OUG nr. 62/2010, prin care s-au sistat pe o perioadă de doi ani plățile în numerar efectuate de Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților pentru contravaloarea imobilelor revendicate de foștii proprietari, ceea ce dovedește că subzistă și în prezent impedimente legislative serioase în calea realizării efective a dreptului său, neînălțurate prin intervenții legislative coerente și efective.

Ori, în aceste condiții pretinde intimatul că este evident că sunt îndeplinite condițiile de aplicare directă a garanțiilor prevăzute de Convenția Europeană, pe temeiul angajării răspunderii civile delictuale a statului român, care nu și-a îndeplinit obligația de a face funcțional sistemul de despăgubiri instituit chiar de el prin adoptarea legii speciale de restituire, având în vedere că dreptul de creanță nu poate fi executat în prezent într-un termen rezonabil și cât de cât predictibil pe baza normelor prevăzute de legea specială nr. 247/2005.

În acest sens, consideră intimatul că, raportat la împrejurările menționate, se impune ca judecătorul național să facă aplicațiunea prioritară a prevederilor Convenției, care au caracter de lege specială în raport de prevederile Legii nr. 10/2001 așa cum a fost modificată prin Legea nr. 247/2005, cu atât mai mult cu cât prevederile Convenției Europene fac parte tot din dreptul intern, prin aderarea noastră la Uniunea Europeană, conform art. 148 din Constituție, în acest sens statuându-se și prin dispozițiile Deciziei nr. 33/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

De asemenea, reclamantul-intimat în zona prin întămărire și excepție de nelegitimare a acțiunii de reprezentant a Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Iași, de această care nu face dovada unui mandat special de reprezentare, anexat cererii, întrucât acesta este dat de pârâtul Statul Român reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice pentru declararea apelului. În drept această excepție este motivată de prevederile art. 161 Cod de procedură civilă, raportat la art. 43, art. 68, art. 114 alin. ultim și art. 287 raportat la art. 25, art. 35 din Decretul lege nr. 32/1954.

Cu privire la criticile pe care apelantul le aduce expertizei evaluatorii administrată la fondul cauzei, Rameder Ioan solicită respingerea acestora, deoarece apelantul la fond, după ce expertul a răspuns la obiecțiunile formulate la primul raport de expertiză, nu a mai înțeles să conteste nimic, achiesând la punctul de vedere exprimat de expert.

De asemenea, susține că apelantul a avut la fond o atitudine local pasivă, nu a solicitat refacerea expertizei sau o expertiză contrară în condițiile articolului 2.2 Cod procedură civilă, astfel că nu poate solicita în calea de atac o probă care nu a fost solicitată la fond.

Intimatul precizează că în repetate rânduri s-a adresat autorităților administrative competente, pentru acordarea despăgubirilor solicitate, însă nu a primit răspuns.

Rameder Ioan pretinde că instanța a dat rol activ și a făcut adrese către Primărie și Prefectură, pentru a verifica stadiul soluționării acțiunii, dispunând admiterea acțiunii doar atunci când și-a format pe deplin convingerea că aceasta nu poate fi soluționată într-un termen rezonabil în procedura prevăzută de Legea nr. 10/2001.

Arată reclamantul-intimat că nici criteriul referitor la obținerea unui dublu titlu nu se justifică, deoarece, exceptând prevederile sendinței emise în prezentul apel, nu s-a arătat de către apelant care ar fi cel de-al doilea titlu pe care îl obține, mai acordat despăgubiri în valoare de 619.236 lei pentru imobilul teren proprietate, situat în Iași, str. Lăpușneanu nr. 19. Nu a negat niciodată că în temeiul Legii nr. 10/2001 a solicitat despăgubiri, pe calea procedurală prevăzută de această lege, însă promisiunea acestei acțiuni este motivată tocmai de caracterul nefuncțional și ineficient al procedurii speciale, pe contravine art. 6 CEDO și art. 1 din protocolul adițional nr. 1 la CEDO, alături Curtea EDO a consultat prin numeroase decizii de speță.

În aceste condiții, susține intimatul că nu se poate pune problema unui dublu titlu, deoarece prin formularea prezentei acțiuni el a aderat la calea procedurală specială prevăzută de legea de restituire, alegând o altă cale procedurală admisibilă în contextul Deciziei nr. 33/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secțiile Unite, pentru satisfacerea aceluiași drept.

În consecință, în temeiul hotărârii judecătorești definitive și irrevocabile de acordare a acestor despăgubiri, apelantul poate să deruleze înaltă procedura de acordare a despăgubirilor pentru același imobil, derulată în prezent pe calea legii speciale, procedură a cărei soluționare trenează, din vina autorităților române, fără un orizont determinat de existența unui termen echilabil și previzibil de soluționare.

În apel s-au depus înscrisuri, conform art. 295 alineat (3) Cod procedură civilă.

Examinând cu prioritate - conform art. 137 alineat (1) Cod procedură civilă - excepția lipsei calității Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Iași, de reprezentant al apelantului, Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, curtea constată că nu este incidentă în cauză, față de prevederile art. 67 - 68 Cod procedură civilă.

Instanța de apel reține că Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Iași a reprezentat pârâtul încă de la judecata la fond, depunând întâmpinare și precizând că împunerea de reprezentare în dosarul nr. 6296/99/2010 i-a fost dată de Ministerul Finanțelor Publice cu actul nr. 122206/07.09.2010. Acest din urmă act a fost depus, în copie, la dosarul curții și îndeplinește cerințele art. 34/2009 și Ordinului M.F.P. nr. 1237/2006.

Prin urmare, excepția lipsei dovezi calității de reprezentant va fi respinsă.

În ce privește apelul, curtea constată că este fondat, pentru considerentele expuse în cele ce urmează. Apelantul s-a apărut la fond, invocând excepțiile lipsei calității procesuale pasive a Statului Român și inadmisibilitatea acțiunii.

Prin Decizia nr. 27 din 145 noiembrie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii a stabilit că în acțiunile întemeiate pe dispozițiile art. 26 alineat (3) din Legea nr. 10/2001, republicată, prin care se solicită obligarea statului român de a acorda despăgubiri bănești pentru imobilele preluate în mod abuziv, Statul Român nu are calitate procesuală pasivă.

În aceeași hotărâre s-a stabilit că acțiunile în acordarea de despăgubiri bănești pentru imobilele preluate abuziv, imposibil de restituit în natură și pentru care se prevăd măsuri reparatoare prin titlul VII al Legii nr. 247/2005, îndreptate direct împotriva Statului Român, întemeiate pe dispozițiile dreptului comun, de articolul 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale articolului 13 din această convenție, sunt inadmisibile.

Deși caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept judecate intervine pentru instanță - potrivit articolului 330 indice 7 alineat (4) Cod procedură civilă - de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I, curtea de apel constată că nu poate ignora statuările Înaltei Curți de Casație și Justiție, aduse la cunoștința publică imediat după pronunțarea deciziei menționate, în lipsa cu care a expirat deja termenul de publicare în Monitorul Oficial, stabilit de alineatul (3) al aceluiași articol 330 indice 7.

Soluționarea acțiunii pe excepție împiedică cercetarea, în tot ori în parte, a criticilor și respectiv apărărilor care privesc fondul pretenției de daune judecătorești.

Raportat considerențelor expuse și în aplicarea art. 296 teza a doua Cod procedură civilă curtea va admite apelul și va schimba în tot sentința Tribunalului Iași, în sensul respingerii acțiunii reclamantului, pentru lipsa calității procesuale pasive a pârâtului.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LII
DECIDE

Respinge excepția lipsei calității calității de reprezentant, invocată de intimatul-reclamant Rameder Ioan.

Admite apelul formulat de pârâtul Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice reprezentat de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Iași, împotriva sentinței civile nr. 1324 din 14 iunie 2011, pronunțată de Tribunalul Iași, hotărâre pe care o schimbă în tot, în sensul că:

Respinge - pentru lipsa calității procesuale pasive a pârâtului - acțiunea formulată de reclamantul Rameder Ioan în contradictoriu cu pârâtul Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice.

Definitivă.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

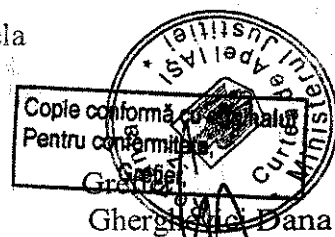
Pronunțată în ședință publică azi, 15 februarie 2012.

Președinte

Judecător

Ghideanu Anca

Susanu Claudia Antoanela

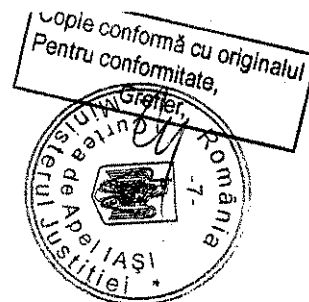
Red. G.A.

Tehnoredactat

G.D./2ex.

Tribunalul Iași :

- Judecător Cardoneanu Eliza

ROMÂNIA
CURTEA DE APEL IAȘI
SECȚIA CIVILĂ
DECIZIE Nr. 60/2012

Ședința publică de la 27 Aprilie 2012

Completul compus din:

Președinte : Adriana Elena Andronic

Judecător : Georgeta Protea

Grefier : Dana Gherghevici

S-a luat în examinare cererea de apel formulată de Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, reprezentat de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Iași împotriva sentinței civile nr. 1300/2011 din 08.06.2011 pronunțată de Tribunalul Iași în contradictoriu cu intimatul Rameder Ioan.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu se prezintă părțile.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, din care rezultă că în termenul de amânare a pronunțării cauzei au fost depuse concluzii scrise din partea intimatului Rameder Ioan.

Dezbaterile asupra cauzei au avut loc în ședința publică din 20 aprilie 2012, susținerile părților prezente fiind consemnate în încheierea de ședință din aceea zi, care face parte integrantă din prezenta hotărâre și pentru a da posibilitatea apelantei să depună la dosar concluzii scrise, instanța a amânat pronunțarea cauzei la data de astăzi, când :

După deliberare,

CURTEA DE APEL

Asupra apelului civil de față;

Prin sentința civilă nr. 1300 din 08 iunie 2011 Tribunalul Iași, Secția Civilă a respins excepțiile inadmisibilității acțiunii și lipsei calității procesuale pasive a pârâtului.

A fost admisă acțiunea formulată de Rameder C. Ioan în contradictoriu cu pârâtii Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice și a fost obligat pârâtul să plătească reclamantului suma de 288.658 lei cu titlu de despăgubiri și suma de 1584,44 lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță a reținut următoarele :

În fapt, prin acțiunea introductivă de instanță reclamantul a solicitat ca în contradictoriu cu pârâtul Statul Român reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice să se dispună obligarea acestuia la plata de despăgubiri bănești în cuantum de 600.000 lei reprezentând contravaloarea dreptului de creanță recunoscut în prezent de statul român asupra cotei părți de 1/2 din valoarea imobilului compus din construcție în prezent demolată situat în municipiul Iași Str. Zugravi nr.18.

În motivarea acestei acțiuni a arătat că în condițiile Legii nr. 10/2001 a notificat Primăria Județului Iași, Consiliul local Iași, cu o cerere nr. 105N/2001 de restituire în natură a imobilului susmenționat și de acordare despăgubiri, cererea fiind înregistrată cu nr. 44832/19.07.2001 la Primăria Iași.

În soluționarea acestei notificări, prin dispoziția nr. 3518/04.12.2006 Primarul Municipiului Iași a dispus acordarea de despăgubiri în condițiile legii speciale privind regimul stabilirii și plății a despăgubirilor aferente imobilelor preluate în mod abuziv - Titlul VII din Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente - numitul Rameder Dan Mihai, prin mandatar Ferariu Mihai domiciliat în București bd. Fiscului nr. 21 sector 1 și numiților Rameder Iosefa, Rameder Ioan și Bugeac Hermina domiciliați în strada Florilor, nr. 2A, pentru imobilul - construcții demolate și teren în suprafață de 1141,97 mp, situat în Iași, str. Zugravi nr. 18.

S-a mai arătat că notificanții vor beneficia de măsurile reparatorii ce urmează a fi stabilite în următoarele cote: 1/2 - Rameder Dan Mihail și 1/2 - Rameder Iosefa, Rameder C. Ioan și Hermina Bugeac.

Notificatoarea Rameder Iosefa a decedat la data de 06.01.2008, având drept moștenitori pe susnumiții RAMEDER C. IOAN și BUGEAC HERMINA, conform Certificatului de calitate de moștenitor nr. 26/26.05.2008.

În concluzie cota parte de succesiune este de 1/2 din imobilul de mai sus.

Dosarul a fost trimis Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților unde și-a urmat cursul de soluționare la Secretariatul Comisiei Centrale.

Raportat la această situație reține tribunalul că, având în vedere ultimele decizii CEDO în cauzele având ca obiect restituirea proprietăților confiscate de vechiul regim comunist prin care se constata nefuncționabilitatea Fondului Proprietatea (Faimblat c/a României) precum și a întregului mecanism de restituire instituit prin legea specială nr.247/2005 (cauza Maria Athanasie c/a României pronunțată de CEDO în septembrie 2010) reclamantul a solicitat instanței să admită acțiunea constatând pe cale incidentală că dispozițiile din legea specială susmenționată (legea nr.247/2005) reprezintă în fapt condiții pur potestative impuse de pârât, la adăpostul cărora Statul Român tergiversează și în prezent soluționarea notificării sale formulată în temeiul legii nr.10/2001 încălcând atât prevederile art.6 din CEDO privitoare la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil cât și cele ale art.1 din Protocolul Adițional nr. 1 la CEDO privitoare la respectarea dreptului de proprietate.

Astfel, reclamantul a solicitat să se constate că în conformitate cu DISPOZIȚIA nr. 3518 din 04.12.2006 a Primarului Municipiului Iași, reclamantii moștenitori Rameder Ioan și Bugeac Hermina sunt titularii unui drept de creanță împotriva Statului Român, drept ce corespunde cotei succesoriale ce i se cuvine din moștenirea antecesoarei Rameder Iosefa, fiind în acest mod titularul unui bun în accepțiunea Convenției Europene, creanța fiind suficient de bine stabilită pentru a beneficia de protecția art.1 din Protocolul Adițional Nr. 1 al CEDO, iar întârzierea soluționării cauzei constituie atingerea dreptului de proprietate astfel cum este el garantat și protegit de Convenție.

A mai arătat reclamantul că textul CEDO (la fel și jurisprudența CEDO) face parte din dreptul intern al ROMÂNIEI iar dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele referitoare la drepturile omului la care România este parte și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.

Din momentul în care legiuitorul a recunoscut în patrimoniul reclamantului un drept de creanță în procedura specială de la Legea nr.10/2001, emițându-i-se în acest Dispoziția nr.3518/2006 a Primarului municipiului Iași, ingerințele în exercițiul dreptului de proprietate cu privire la acest bun nu pot interveni, decât printr-o prevedere a legii, pentru un scop legitim și păstrând proporțiile de rezonabilitate.

În acest sens în practica recentă a CEDO sistemul de despăgubire instituit de legea română specială cu referire expresă la Legea nr.247/2005 și Fondul Proprietatea a fost calificat ca unul teoretic, inefficient și iluzoriu, în condițiile în care etapele până la soluționarea finală a unui dosar prin Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților reprezintă în realitate modalități de a frâna soluționarea acestuia fiind condiții pur potestative fără nici o justificare.

Nefuncționalitatea Fondului Proprietatea a fost constatată oficial în mod direct și explicit și în cadrul recente hotărâri pilot pronunțată de CEDO în cauza Maria Athanasie c/a României în care s-a acordat statului român un termen de 18 luni pentru modificarea

legislației speciale de restituire astfel încât să fie respectate imperativele respectării dreptului de proprietate și dreptului la un proces echitabil al justițiabililor români.

Temeiul juridic al cererii de chemare în judecată, îl constituie o acțiune în pretenții vizând răspunderea statului român pentru privarea nelegală de proprietate realizată prin preluarea abuzivă a bunului susmenționat în perioada comunistă fără acordarea vreunei despăgubiri până în prezent, îl reprezintă art. 1, din Protocolul Adițional la Convenția Europeană de la Strasbourg pentru Apărarea Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului raportat la art. 11 și art. 20 alineatul 2 din Constituția României.

Astfel, nerestituirea bunurilor reclamantului, preluate abuziv de statul român, combinat cu absenta vreunei indemnizații într-un timp rezonabil, constituie o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunului său imobil susmenționat, drept garantat de art. 1 al Protocolul Adițional numărul 1 la CEDO.

Excepția lipsei calității procesual pasive a pârâtului Statul Român reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice, așa cum a fost motivată de pârât prin întâmpinare, contravine principiului disponibilității acțiunii și limitelor investirii instanței prin acțiunea introductivă de instanță.

În motivarea excepției lipsei calității procesuale pasive pârâtul face trimitere la dispozițiile cuprinse în Legea nr. 10/2001 așa cum a fost modificată Legea nr.247/2005.Or, raportat la temeiul juridic al acțiunii care este art.1 din Protocolul Adițional nr.1 la Convenția Europeană raportate la disp art.11, art.20 alin.2 și 148 din Constituția României, aplicarea dispozițiilor Legii nr. 10/2001 și a Legii nr.273/2006 drept temei al acestei excepții excedează limitelor investirii instanței.

Raportat limitelor investirii instanței prin acțiune, calitatea procesuală pasivă corespunde calității de uzurpator a bunului imobil în privința căruia în perioada regimului comunist s-a aplicat măsura preluării sale abuzive. „Această calitate se regăsește în persoana statului român care a negat proprietarilor inițiali ai imobilului, ai căror succesori este reclamantul, în cotă de ¼, atributele dreptului său de proprietate printr-o apropiere a bunului imobil ce i-a îngăduit acestuia o exploatare a sa în considerarea propriilor sale interese dictatoriale.

Potrivit art.3 pct. 81 din H.G. nr.34/2009 „Ministerul Finanțelor Publice reprezintă Statul ca subiect de drepturi și obligații în fața instanțelor precum și în orice alte situații în care acesta participă nemijlocit, în nume propriu, în raporturi juridice, dacă legea nu stabilește în acest scop un alt organ (s.n.)”.

Din analiza acestui text legal rezultă că regula în materia reprezentării Statului Român în fața instanței este aceea că Statul Român este reprezentat prin Ministerul Finanțelor publice. Numai prin excepție, atunci când în anumite raporturi juridice legea stabilește un alt organ în scopul reprezentării statului român.

Or, în condițiile de față se aplică regula iar nu excepția, deoarece acțiunea promovată nu are ca temei Legea nr.10/2001 sau Legea nr.247/2005, ci prevederile art.1 din Protocolul Adițional nr.1 la Convenția Europeană care face parte din dreptul intern, iar pentru reprezentarea în judecată în cadrul unei asemenea acțiuni legea nu prevede ca Statul Român să fie reprezentat de un alt organ.

Raportat la circumstanțele spetei, nerestituirea bunului imobil preluat abuziv de pârâtul Statul Român în perioada comunistă, combinată cu absenta vreunei indemnizații timp de mai mult de nouă ani, constituie o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor reclamantilor, drept garantat de art. 1 din Protocolul Adițional nr. 1 susmenționat

Cu privire la excepția inadmisibilității acțiunii invocată de pârâtă motivat de faptul că avea deschisă o altă cale juridică în contradictoriu cu alte instituții, instanța urmează a respinge această excepție motivat de faptul că, pe de o parte nu se precizează care este acea cale juridică pe care o au în prezent deschisă și funcțională pentru încasarea despăgubirilor, în condițiile căilor procedurale prevăzute de dreptul intern, iar pe de altă parte, nu se arată care este motivul pentru care garanțiile convenționale prevăzute de art.6 din Convenția Europeană Pentru Apărarea Drepturilor Omului și art. 1 din Protocolul Adițional nr.1 la Convenția Europeană nu ar fi aplicabile.

În același sens s-a stabilit prin dispozițiile Deciziei 33/2008 a Secțiilor Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție care a soluționat problema conflictului dintre legea generală și legea specială în materia revendicării imobilelor preluate abuziv de statul român. Instanța Supremă a stabilit că atunci când prevederile Legii nr. 10/2001 intră în conflict cu prevederile Convenției Europene, instanța trebuie să facă aplicarea prioritară a prevederilor convenției.

„Curtea acceptă că obiectivul general al legilor de restituire, acela de a atenua consecințele anumitor încălcări ale dreptului de proprietate cauzate de regimul comunist, este unul legitim, (...); cu toate acestea, consideră necesar a se asigura că această atenuare a vechilor încălcări nu creează noi neajunsuri disproporționate; în acest scop, legislația trebuie să facă posibilă luarea în considerație a circumstanțelor particulare ale fiecărei cauze, astfel încât persoanele care au dobândit bunuri cu bună credință să nu fie puse în situația de a suporta responsabilitatea, care aparține în mod corect statului, pentru faptul de a fi confiscat cândva aceste bunuri.(par.5B, citat și în cauza Rai cu contra României)".

De asemenea, cu privire la admisibilitatea prezentei acțiuni, constată că în cadrul concursului dintre Legea nr. 10/2001 și art. 1 din Protocolul Adicional Nr.1 la Convenția Europeană are prioritate Protocolul Adicional la Convenția Europeană care se aplică în mod prioritar conform principiului general de drept *generalia specialibus derogant* (specialul derogă de la general).

În acest, sens, Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul recursului în interesul legii privitoare la problematica admisibilității acțiunilor în revendicare și a concursului dintre legea română de restituire și prevederile Convenției Europene, prin decizia nr.33/ 09.06.2008 a Secțiilor sale Unite, a stabilit cu caracter obligatoriu că:

„Privarea de bun în absenta oricărei despăgubiri constituie, așa cum s-a arătat o încălcare a art.1 din Protocolul Adicional la Convenție, or, chiar din jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului reiese că, atunci când statul nu mai poate să restituie imobilul în natură, iar măsurile reparatorii prin echivalent prevăzute de legea internă sunt încă iluzorii, urmează să se plătească reclamantului despăgubiri bănești."

În acest punct, Curtea amintește că, de principiu, literatura juridică a admis de multă vreme faptul că revendicarea este o acțiune reală, iar acest caracter se conservă atâta timp cât există posibilitatea de a se readuce lucrul revendicat în patrimoniul revendicatului.

Dacă lucrul a dispărut dintr-o cauză imputabilă uzurpatorului sau a fost transmis de către acesta unui terț care a dobândit în mod iremediabil proprietatea lui, obiectul revendicării urmează a fi convertit într-o pretenție de despăgubiri, caz în care acțiunea devine una personală.

În vederea aplicării unitare a legii, Înalta Curte va stabili că legea specială înlătură aplicarea dreptului comun, fără ca pentru aceasta să fie nevoie ca principiul să fie încorporat în textul legii speciale și ca aplicarea unor dispoziții ale legii speciale poate fi înlăturată dacă acestea contravin Convenției Europene a Drepturilor Omului."

Pe fondul cauzei reține tribunalul că în speță nerestituirea imobilului preluat abuziv de către Statul Român de la reclamant în perioada comunistă, combinată cu absența unei indemnizații, deși au trecut mai bine de nouă ani de la data notificării inițiale în anul 2001, constituie o sarcină disproporționată și excesivă, incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor acestuia, drept garantat de art. 1 din Protocolului Adicional Nr.1 .

În probațiune, pe fondul acțiunii, s-a dovedit nivelul cuantumului despăgubirilor solicitate prin administrarea probei cu înscrisuri printre care și Raportul de evaluare efectuat în cauză.

În drept, s-a invocat art.1 din Protocolului Adicional Nr.1 la Convenția Europeană de la Strasbourg pentru Apărarea Drepturilor și Libertăților Fundamentale ale Omului raportat la art. 11 și art. 20 alineatul 2 și art.148 din Constituția României.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, reprezentat de Direcția Generală a Finanțelor Publice Iași.

În motivarea apelului, se arată că într-adevăr acțiunea reclamantului nu are ca temei legal prevederile Legii nr. 10/2001 sau a Legii nr. 247/2005, însă în baza acestor dispoziții legale speciale a solicitat reclamantul despăgubiri, care i-au fost recunoscute de autoritatea competentă - Primarul Municipiului Iași - care a emis Dispoziția nr. 261/03.02.2006,

propunând în temeiul dispozițiilor Legii nr. 247/2005 acordarea de despăgubiri reclamantului, motiv pentru care per a contrario, conform principiului de drept potrivit specialului derogă de la general - specialia generalibus derogant - în cauza de față trebuie aplicate dispozițiile speciale și nu cele generale.

Pentru aceste motive, consideră pârâtul că acțiunea ar fi trebuit să se judece în contradictoriu cu instituțiile care au atribuții stabilite de legile speciale să acorde despăgubirile solicitate de reclamant, întrucât astfel s-ar asigura un cadru procesual corect și obiectiv, instanța având posibilitatea să cunoască motivele pentru care nu au putut fi acordate despăgubirile până în prezent și stadiul în care se află dosarul.

Statul Român susține că prin admiterea acțiunii reclamantului instanța practic a creat un al doilea titlu pentru reclamant, pentru aceeași creanță, motiv pentru care consideră că acțiunea reclamantului în contradictoriu Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice este formulată în contradictoriu cu o persoană lipsită de calitate procesuală pasivă și trebuie respinsă pentru aceste motive.

Apelantul învederează că prima instanță a dat dovadă de părtinire în motivarea respingerii excepției inadmisibilității acțiunii, în primul rând pentru că Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice nu poate răspunde în calitate de pârât în cauza de față pentru acordarea despăgubirilor solicitate de reclamant, prin Legea nr. 247/2005 fiind stabilite alte instituții competente să acorde aceste despăgubiri.

În acest sens, pretinde apelantul că reclamantul nu a depus vreo dovadă din care să reiasă este motivul pentru care nu i-au fost acordate despăgubirile sau să indice motivul pentru care a renunțat la dosarul format inițial ori dacă până la data formulării acțiunii s-a mai adresat vreodată instituției competente să îi acorde despăgubiri și a primit un răspuns negativ, motiv pentru care s-ar putea concluziona că a stat în pasivitate fiind lipsit de interes. Faptul că nu a primit despăgubirile nu înseamnă rea-voință sau ineficiență a sistemului.

Statul Român susține că motivarea instanței referitoare la imposibilitatea reclamantului de a obține despăgubiri pentru imobilul deținut prin procedura oferită de legile speciale, respectiv de Legea nr. 247/2005, nu este întemeiată. Cu privire la acest aspect este de reținut că listarea Fondului Proprietatea la Bursa de Valori București reprezintă evenimentul anului pentru piața de capital din România, investiția în acțiuni aducând un profit de până la 60% în anul 2011, conform estimărilor.

În ceea ce privește acordarea despăgubirilor materiale, apelantul critică acordarea sumei de 288.658 lei reclamantului, tribunalul apreciind că sunt suficiente concluziile raportului de expertiză tehnică judiciară cu privire la stabilirea valorii imobilului a cărui contravaloare este pretinsă.

Arată Statul Român că raportul de expertiză tehnică judiciară reprezintă o analiză superficială a imobilului supus evaluării, cu erori grave, vădit părtinitoare, bazată pe supoziții ale expertului, care nu își găsesc locul într-o astfel de analiză ceea ce nu face decât să conducă la o evaluare netemeinică, motiv pentru care s-au formulat obiecțiuni, de care instanța nu a ținut seama.

Întrucât expertiza efectuată în cauză nu se raportează la situația reală, solicită apelantul ca - în cazul în care nu constată nulitatea efectuării acestui demers - în temeiul dispozițiilor art. 295 alin. 2 Cod procedură civilă să se dispună refacerea expertizei tehnice administrată de prima instanță, deoarece reclamantul a solicitat despăgubiri în temeiul unor legi speciale și nu face dovada finalizării procedurii sau a unui refuz nejustificat, ba dimpotrivă din actele depuse reiese clar că Primăria Municipiului Iași a propus acordarea de despăgubiri prin echivalent.

Apelantul învederează că rolul activ al judecătorului și formarea convingerii sale cu privire la motivele acțiunii sunt consfințite de art. 129 alin. 5 Cod procedură civilă. Din economia acestui text rezultă că instanța are obligația de a administra un probatoriu pertinent și concludent, în vederea determinării justeței și temeiniciei cererilor formulate în justiție, fiind necesară în acest sens parcurgerea procedurilor specifice și, în nici un caz, hotărârea nu poate fi influențată numai de susținerile părților, ci mai ales de dovezile depuse în cauză.

În context, arată apelantul că principiile independenței și imparțialității instanțelor și a judecătorilor sunt pietrele de fundament ale motivării și legitimității funcției judiciare din România, ca în orice stat de drept. Independența fiind o noțiune divizibilă, este indispensabil, pentru o bună justiție, ca magistratul să fie independent și imparțial în raport cu oricine, instituție sau persoană. Prin urmare, simpla afirmație referitoare la existența unui prejudiciu nu îndreptățește reparația prin echivalent bănesc, atât timp cât nu se administrează un probatoriu apt a demonstra că echivalentul bănesc pe care l-a solicitat reclamantul este cel potrivit sub aspectul cuantumului, cu paguba invocată și, mai ales, că prin hotărârea evocată s-a produs un prejudiciu.

Statul Român pretinde că instanța nu a ținut seama de faptul că imobilul al cărui echivalent se solicită pe calea acestei acțiuni a mai fost revendicat de la Statul Român în baza altor dispoziții legale speciale, cum ar fi Legea nr. 10/2001 și instanța - în virtutea aceluiași rol activ - avea obligația de a cerceta dacă aceasta a mai primit despăgubiri în temeiul Legii nr. 18/1991, Legii nr. 247/2005, Legii nr. 1/2000 sau altor acte normative speciale. Reclamantul - având deschise alte căi, nefinalizate din motive pe care nu le precizează, pentru acordarea despăgubirilor solicitate - avea totuși obligația de a face dovada că s-a adresat instituțiilor competente în temeiul Legii nr. 10/2001 sau Legii nr. 247/2005, în vederea obținerii despăgubirilor solicitate. Obținând pe această cale o hotărâre judecătorească, în practică echivalează cu obținerea unui dublu titlu, ceea ce nu este legal.

Apelantul solicită și respingerea cererii reclamantului de acordare a cheltuielilor de judecată. Învăderează că, potrivit art. 274 alineat 1 Cod procedură civilă, partea care a pierdut procesul poate fi obligată să suporte cheltuielile ocazionate de proces, însă pentru aceasta trebuie ca partea care a pierdut procesul să se afle în culpa procesuală sau, prin atitudinea sa în cursul derulării procesului, să fi determinat aceste cheltuieli.

O altă condiție care trebuie îndeplinită pentru a se acorda cheltuielile de judecată este ca partea care le solicită să fi câștigat în mod irevocabil procesul, ori situația de față nu se încadrează în această categorie. În cazul de față nu este îndeplinită nici una din aceste condiții, actele atacate de către reclamant fiind temeinic și legal întocmite.

În sensul celor arătate pretinde Statul Român că este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului care, investită cu soluționarea pretențiilor la rambursarea cheltuielilor de judecată, în care sunt cuprinse și onorariile avocațiale, a statuat că acestea urmează a fi recuperate numai în măsura în care constituie cheltuieli necesare care au fost în mod real făcute în limita unui cuantum rezonabil.

Apelul nu este motivat în drept.

Formulând întâmpinare intimatul-reclamant Rameder Ioan solicită respingerea apelului. El combate excepția lipsei calității procesuale pasive a Statului Român, arătând că a face aplicațiunea legilor indicate de apelant, atâta vreme cât obiectul judecății nu a fost întemeiat pe aceste acte normative, ar însemna o încălcare a principiului disponibilității procesului civil, prevăzut expres de art. 129 Cod procedură civilă, care prevede în ultimul alineat că judecătorii se pronunță exclusiv asupra obiectului cererii deduse judecății.

Intimatul susține că în raportul dintre Convenția Europeană și Legea internă nr. 10/2001 au prioritate dispozițiile convenționale, care au caracter de lege specială în raport de legea specială română de restituire, așa cum s-a precizat în Decizia nr. 33/2008 a Secțiilor Unite ale ÎCCJ.

În sprijinul acestei soluții, Rameder Ioan arată că a uzat de căile procedurale interne prevăzute de legile speciale de restituire și că, în urma parcurgerii fazei administrative prealabile, i s-a recunoscut dreptul la despăgubiri în condițiile Legii nr. 247/2005 - Titlul VII, printr-o dispoziție a Primarului municipiului Iași.

Potrivit jurisprudenței CEDO, consideră că este titular al unui „bun”, în sensul prevederilor convenției. Aceasta deoarece atunci când un stat contractant adoptă o legislație care prevede restituirea totală sau parțială a bunurilor confiscate în temeiul

unui regim anterior, o asemenea legislație poate fi considerată ca generând un nou drept de proprietate, protejat de art. 1 din Protocolul Adicional nr. 1 la CEDO în cazul persoanelor care îndeplinesc condițiile de restituire (vezi cauzele Kopecky c. Slovacia, Broniowski c. Polonia și Viașu c. România). Or, în privința sa acest drept la despăgubire a fost recunoscut în ordinea internă de organele administrative implicate în faza prealabilă a procedurilor de restituire, respectiv de Primarul municipiului Iași, prin emiterea dispoziției nr.261/ 03.02.2006.

Rameder Ioan învederează că, din momentul recunoașterii acestui drept de creanță patrimonială, având caracter cert, irevocabil și exigibil, împotriva Statului Român, acest drept intră sub incidența noțiunii de „bun” în sensul art. 1 din Protocolul Adicional nr. 1 la Convenția Europeană, iar nerestituirea imobilului neconstruit, până în prezent, în absența oricărei despăgubiri, constituie a ingerință în dreptul său de proprietate protegit de Convenția Europeană, ingerință pe care prima instanță a reținut-o motivat de absența îndelungată și nejustificată într-un termen rezonabil a oricărei despăgubiri.

În acest sens, arată intimatul că în practica CEDO - cauzele Broniowski c. Polonia și Păduraru c. România) s-a stabilit că atunci când principiul de restituire a proprietăților confiscate a fost deja adoptat de stat, orice incertitudine legislativă, administrativă sau legată de practicile aplicate de autorități este în măsură să genereze, atunci când persistă în timp și în absența unei reacții coerente și rapide a Statului o neîndeplinire din partea acestuia din urmă a obligației sale de a asigura beneficiul efectiv al dreptului de proprietate garantat de art. 1 din Protocolul Adicional nr. 1 la CEDO.

În speță, susține Rameder Ioan că executarea creanței reprezentând despăgubirile la care este îndreptățit este reglementată de Legea nr. 247/2005. Or, cu privire la funcționarea mecanismului de restituire instituit de această lege, este de observat că prezintă vicii majore, contrare prevederilor art. 6 din CEDO și art. 1 din Protocolul Adicional nr. 1 la CEDO, deoarece legea nu prevede nici un termen până la care Comisia Centrală trebuie să stabilească cuantumul despăgubirilor și să emită Titlul de despăgubire, în baza căruia se atribuie prin conversiune acțiuni la Fondul Proprietatea.

Deși Legea nr. 10/2001 așa cum a fost modificată prin Legea nr. 247/2005 le oferă părților interesate atât accesul la o procedură administrativă cât și la o procedură contencioasă ulterioară, dacă este cazul, acest acces rămâne unul teoretic și iluzoriu, deoarece nu este în măsură să asigure într-un termen rezonabil plata unei despăgubiri, în favoarea persoanelor pentru care restituirea în natură nu mai este posibilă.

Tot în acest sens, arată intimatul că a statuat Curtea Europeană și cu privire la funcționabilitatea Fondului Proprietatea, constatând că el nu funcționează în prezent într-un mod susceptibil de a fi considerat ca echivalent cu acordarea efectivă de despăgubiri (cauzele Ruxanda Ionescu c. România, Faimblat c. România și Viașu c. România). Prin aceste spețe s-a statuat, printre altele, că numărul mare de cereri înaintate Curții, de hotărâri care statuează încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 și în anumite cazuri a art. 6 din Convenție, precum și miile de dosare de restituire trimise către ANRP și care nu au fost tratate într-un termen rezonabil, demonstrează că mecanismul ales pentru restituirea bunurilor confiscate sau naționalizate de stat pe parcursul perioadei comuniste nu a fost pus în aplicare într-un mod compatibil cu art. 1 din Protocolul nr. 1 (Viașu c. România).

Rameder Ioan pretinde că atunci când Curtea Europeană constată o încălcare, statul pârât are obligația legală nu numai de a plăti persoanei în cauză sumele alocate cu titlu de reparație echitabilă prevăzută de art. 41 din convenție, ci, de asemenea, de a alege sub supravegherea Comitetului de Miniștri măsurile generale și/sau, după caz,

individuale, pe care să le includă în ordinea sa juridică internă pentru a pune capăt încălcării constatate și pentru a anula pe cât posibil consecințele acestei încălcări (cauza Broniowski c. Polonia). Se reține că, în condițiile în care statul nu a reacționat la timp și cu coerență în ceea ce privește problema de interes general care o constituie restituirea sau vânzarea imobilelor intrate în posesia sa în virtutea decretelor de naționalizare iar mecanismul de acordare a despăgubirilor prin intermediul Fondului Proprietatea nu se dovedește a fi în prezent funcțional, statul este răspunzător de indemnizarea reclamantului pentru prejudiciul suferit ca urmare a exproprierii terenului (cauza Păduraru c. România).

Intimatul susține că a i se pretinde să aștepte în continuare derularea unor proceduri conform Legii nr. 247/2005, afectate puternic de incertitudine în privința duratei și finalității acestora, proceduri asupra cărora el nu are nici un control, după ce autoritățile au lăsat să treacă 9 ani fără a adopta măsuri concrete în vederea plății despăgubirilor la care este îndreptățit, echivalează cu a-i impune o sarcină excesivă și disproporționată, care încalcă justul echilibru care trebuie să existe între cerințele interesului general și imperativele respectării dreptului de proprietate, sarcină care este incompatibilă cu dreptul la respectarea bunurilor sale, garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la C.E.D.O.

Rameder Ioan învederează că, din momentul în care dreptul la despăgubire a fost recunoscut de toate autoritățile, statul ar fi trebuit să adopte rapid regulile care să permită exercitarea acestui drept. Pentru aceste motive, consideră că este admisibilă obținerea de despăgubiri direct pe cale judiciară, motivat de afectarea în mod substanțial a dreptului său prin procedurile de stabilire și acordare a despăgubirilor și de jurisprudența CEDO, obligatorie pentru instanțele naționale.

Reclamantul-intimat arată că există în continuare deficiențe majore în cadrul sistemului de despăgubire instituit de legea specială română nr. 247/2005, pe care statul nu le-a remediat până în prezent, prin măsuri concrete legislative și administrative, deși ele au fost indicate chiar de CEDO în Hotărârea pilot în cauza Maria Atanasiu c. România.

Rameder Ioan susține că deficiențele sistemului de despăgubiri instituit de legea specială nu au fost remediate în totalitate, astfel că, cel puțin în faza prealabilă emiterii titlului de despăgubire și conversiei de acțiuni, nu există fixat prin lege un termen rezonabil de soluționare a dosarelor de către Comisia Centrală pentru Stabilirea Despăgubirilor și nici proceduri adecvate și simplificate de repartizare și soluționare a dosarelor trimise spre evaluare și stabilirea despăgubirilor acestei autorități.

De asemenea, învederează existența unei alte bariere legislative semnificative în vederea executării creanței sale în ordinea juridică internă, barieră neînlăturată de apelant până în prezent, motivată de adoptarea OUG nr. 62/2010, prin care s-au sistat pe o perioadă de doi ani plățile în numerar efectuate de Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților pentru contravaloarea imobilelor revendicate de foștii proprietari, ceea ce dovedește că subzistă și în prezent impedimente legislative serioase în calea realizării efective a dreptului său, neînlăturate prin intervenții legislative coerente și efective.

Ori, în aceste condiții pretinde intimatul că este evident că sunt îndeplinite condițiile de aplicare directă a garanțiilor prevăzute de Convenția Europeană, pe temeiul angajării răspunderii civile delictuale a statului român, care nu și-a îndeplinit obligația de a face funcțional sistemul de despăgubiri instituit chiar de el prin adoptarea legii speciale de restituire, având în vedere că dreptul de creanță nu poate fi

executat în prezent într-un termen rezonabil și cât de cât predictibil pe termen mediu și lung, așa cum este prevăzute de legea specială nr. 247/2005.

Copie conformă cu originalul
Pentru conformare, înregistrare,
Grefier,

În acest sens, consideră intimatul că, raportat la împrejurările menționate, se impune ca judecătorul național să facă aplicațiunea prioritară a prevederilor Convenției, care au caracter de lege specială în raport de prevederile Legii nr. 10/2001 așa cum a fost modificată prin Legea nr. 247/2005, cu atât mai mult cu cât prevederile Convenției Europene fac parte tot din dreptul intern, prin aderarea noastră la Uniunea Europeană, conform art. 148 din Constituție, în acest sens statuându-se și prin dispozițiile Deciziei nr. 33/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

De asemenea, reclamantul-intimat invocă prin întâmpinare și excepția lipsei calității de reprezentant a Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Iași, susținând că aceasta care nu face dovada unui mandat special de reprezentare, anexat cererii de apel și valabil dat de pârâțul Statul Român reprezentat prin Ministerul Finanțelor Publice, pentru declararea apelului. În drept această excepție este motivată de prevederile art. 161 Cod procedură civilă, raportat la art. 43, art. 68, art. 114 alin. ultim și art. 287 raportat la art. 25, art. 35 din Decretul lege nr. 32/1954.

Cu privire la criticile pe care apelantul le aduce expertizei evaluatorii administrată la fondul cauzei, Rameder Ioan solicită respingerea acestora, deoarece apelantul la fond, după ce expertul a răspuns la obiecțiunile formulate la primul raport de expertiză, nu a mai înțeles să conteste nimic, achiesând la punctul de vedere exprimat de expert.

De asemenea, susține că apelantul a avut la fond o atitudine total pasivă, nu a solicitat refacerea expertizei sau o expertiză contrară în condițiile articolului 212 Cod procedură civilă, astfel că nu poate solicita în calea de atac o probă care nu a fost solicitată la fond.

Intimatul precizează că în repetate rânduri s-a adresat autorităților administrative competente, pentru acordarea despăgubirilor solicitate, însă nu a primit răspuns.

Rameder Ioan pretinde că instanța a dat rol activ și a făcut adrese către Primărie și Prefectură, pentru a verifica stadiul soluționării notificării, dispunând admiterea acțiunii doar atunci când și-a format pe deplin convingerea că aceasta nu poate fi soluționată într-un termen rezonabil în procedura prevăzută de Legea nr. 10/2001.

Arată reclamantul-intimat că nici critica referitoare la obținerea unui dublu titlu nu se justifică, deoarece, exceptând prevederile sentinței atacate în prezentul apel, nu s-a arătat de către apelant care ar fi cel de-al doilea titlu prin care i s-au mai acordat despăgubiri în valoare de 619.236 lei pentru imobilul teren și construcție situat în Iași, str. Lăpușneanu nr. 19. Nu a negat niciodată că în temeiul Legii nr. 1/2001 a solicitat despăgubiri, pe calea procedurală prevăzută de această lege, însă promovarea acestei acțiuni este motivată tocmai de caracterul nefuncțional și inefficient al procedurii speciale, ce contravine art. 6 CEDO și art. 1 din protocolul adițional nr. 1 la CEDO, așa cum Curtea EDO a constatat prin numeroase decizii de speță.

În aceste condiții, susține intimatul că nu se poate pune problema unui dublu titlu, deoarece prin formularea prezentei acțiuni el a renunțat la calea procedurală specială prevăzută de legea de restituire, alegând o altă cale procedurală, admisibilă în contextul Deciziei nr. 33/2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Secțiile Unite, pentru satisfacerea aceluiași drept.

În consecință, în temeiul hotărârii judecătorești definitive și irevocabile de acordare a acestor despăgubiri, apelantul poate să declare închisă procedura de acordare a despăgubirilor pentru același imobil, derulată în prezent pe calea legii

speciale, procedură a cărei soluționare trenează, din vina autorităților române, fără un orizont determinat de existența unui termen echitabil și previzibil de soluționare.

În apel s-au depus înscrisuri, conform art. 295 alineat (2) Cod procedură civilă.

Examinând cu prioritate - conform art. 137 alineat (1) Cod procedură civilă - excepția lipsei calității Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Iași, de reprezentant al apelantului, Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, curtea constată că nu este incidentă în cauză, față de prevederile art. 67 - 68 Cod procedură civilă.

Instanța de apel reține că Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Iași a reprezentat pârâțul încă de la judecata la fond, depunând întâmpinare și precizând că împuternicirea de reprezentare în dosarul nr. 10047/99/2010 i-a fost dată de Ministerul Finanțelor Publice cu actul nr. 2027/10.01.2011. Acest din urmă act a fost depus, în copie, la dosarul curții și îndeplinește cerințele HG nr. 34/2009 și Ordinului M.F.P. nr. 1227/2006.

Prin urmare, excepția lipsei dovezii calității de reprezentant va fi respinsă.

În ce privește apelul, curtea constată că este fondat, pentru considerentele expuse în cele ce urmează. Apelantul s-a apărut la fond, invocând excepțiile lipsei calității procesuale pasive a Statului Român și inadmisibilitatea acțiunii.

Prin Decizia nr. 27 din 145 noiembrie 2011, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul competent să judece recursul în interesul legii a stabilit ca în acțiunile întemeiate pe dispozițiile art. 26 alineat (3) din Legea nr. 10/2001, republicată, prin care se solicită obligarea statului român de a acorda despăgubiri bănești pentru imobilele preluate în mod abuziv, Statul Român nu are calitate procesuală pasivă.

În aceeași hotărâre s-a stabilit că acțiunile în acordarea de despăgubiri bănești pentru imobilele preluate abuziv, imposibil de restituit în natură și pentru care se prevăd măsuri reparatorii prin titlul VII al Legii nr. 247/2005, îndreptate direct împotriva Statului Român, întemeiate pe dispozițiile dreptului comun, ale articolului 1 din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale articolului 13 din această convenție, sunt inadmisibile.

Deși caracterul obligatoriu al dezlegării date problemei de drept judecate intervine pentru instanță - potrivit articolului 330 indice 7 alineat (4) Cod procedură civilă - de la data publicării deciziei în Monitorul Oficial al României, Partea I, curtea de apel constată că nu poate ignora statuările Înaltei Curți de Casație și Justiție, aduse la cunoștința publică imediat după pronunțarea deciziei menționate, în legătură cu care a expirat deja termenul de publicare în Monitorul Oficial, stabilit de alineatul (3) al aceluiași articol 330 indice 7.

Soluționarea acțiunii pe excepția inadmisibilității împiedică cercetarea, în tot ori în parte, a criticilor și respectiv apărărilor care privesc excepția de neconvenționalitate și fondul pretenției deduse judecării.

Raportat considerentelor expuse și în aplicarea art. 296 teza a doua Cod procedură civilă curtea va admite apelul și va schimba în tot sentința Tribunalului Iași, în sensul respingerii acțiunii reclamantului, pentru lipsa calității procesuale pasive a pârâtului.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
D E C I D E

Respinge excepția lipsei calității de reprezentant a Direcției Generale a Finanțelor Publice a Județului Iași pentru Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice.

Admite apelul declarat de Statul Român, prin Ministerul Finanțelor Publice, reprezentat de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Iași împotriva sentinței civile nr. 1300 din 08 iunie 2011 a Tribunalului Iași, sentință pe care o schimbă în tot.

Respinge acțiunea civilă pronunțată de reclamantul Rameder C. Ioan în

contradictoriu cu Statul Român prin Ministerul Finanțelor Publice, reprezentat de Direcția Generală a Finanțelor Publice a Județului Iași, ca inadmisibilă.

Respinge cererea intimatului Rameder C. Ioan privind obligarea apelantului la plata cheltuielilor de judecată în apel.

Definitivă.

Cu recurs, în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 27.04.2012.

Președinte

Judecător

Andronic Adriana Elena

Protea Georgeta

Red. A.A.E.

Tehnoredactat

G.D./2ex.

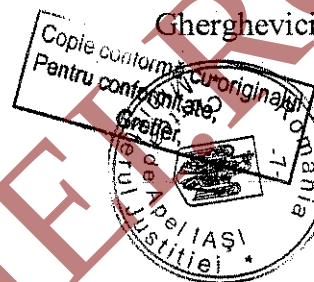
10.05.2012

Tribunalul Iași :

- Judecător Anton Mirela

Grefier

Gherghevici Dana

LUMEAJUSTITIEI.RO